

Tilda Laaksonen

JÄLJILLÄ

3

Hyytäviä
rikostarinoita
maailmalta

Helsingissä Kustannusosakeyhtiö Otava

Jäljillä-podcast on kuunneltavissa Podmessassa.

© Tilda Laaksonen ja Kustannusosakeyhtiö Otava 2024

Graafinen suunnittelu: Tommi Tukiainen

ISBN 978-951-1-48546-9

OTAVA
KIRJAPAINO
Keuruu 2024

SISÄLLYS

Esipuhe	7
Joan Risch – Kadonnut kotiäiti	9
Son of Sam	41
Central Parkin viisikko	73
Shanda Sharer	107
Natalee Holloway	147
Lululemonin murha	189
Murdaughin mahtisuku	224
Lähteet	275

ESIPUHE

Tosielämän rikostapauksia käsittelevä podcastini *Jäljillä* täytti huhtikuussa 2024 jo kuusi vuotta. Olen julkaissut satoja podcastjaksoja, joissa käsitelen erilaisia niin selvitettyjä kuin selvittämättömiä rikostapauksia. Rikoksista kertominen on minulle päivätyö, ja olen todella iloinen, että podcastin lisäksi pääsen julkaisemaan jo kolmannen tosielämän rikoksista kertovan kirjani.

Podcastissani käsitelen usein pohjoisamerikkalaisia tapauksia, ja sellaisiin halusin keskittyä myös tässä kirjassa. Halusin tällä kertaa käsitellä myös sitä, miten rikostutkinta ja rikosten käsittely mediassa on vuosien varrella muuttunut. Olen valinnut tähän kirjaan seitsemän kiinnostavaa tapausta, joista ensimmäinen on 1960-luvulta ja viimeisin vuodelta 2021. Rikostutkinnassa teknologian kehittyminen on tuonut tutkintaan sellaisia mahdollisuuksia, joista vielä 1960-luvulla osattiin vain haaveilla. DNA ja sormenjäljet ovat nykypäivän rikostutkinnassa perusasioita, mutta aikaisemmin tekijän kiinni saamiseksi on jouduttu käyttämään muita keinoja. Myös kännyköiden arkipäiväistyminen ja sosiaalisen median käytön yleistyminen ovat tuoneet rikostutkintaan uusia mahdollisuuksia. Tässäkin kirjassa on mukana tapaus, jossa yksi raskauttavimmista todisteista saatiin Snapchat-sovelluksen kautta.

Omasta mielestäni erityisen kiinnostavaa on ollut seurata sitä, miten monissa eri muodoissa rikoksista nykyään uutisoi-

daan ja kerrotaan. Selvää on, että rikostapaukset ovat kiinnostaneet ihmisiä aina, eikä aiheesta kiinnostuminen ole mikään uusi ilmiö; tästä hyvänä esimerkkinä on kirjan ensimmäinen, 1960-luvulle sijoittuva tapaus, jossa kotiäiti Joan Risch nautti raskaan perhearjen vastapainoksi erilaisten true crime -kirjojen lukemisesta. Perinteisen median rinnalle ovat tulleet monenlaiset sosiaalisen median palvelut, joista esimerkiksi TikTok on viime aikoina noussut valtavaan suosioon. Tunnisteella ”true crime” löytyy TikTokista lähes miljoona videota, joissa kerrotaan vanhoista rikosjutuista tai spekuloidaan tuoreemmilla tapauksilla. Tosielämän rikoksista kiinnostuneille löytyy nykyään sisältöä monissa muodoissa: luettavana, kuunneltavana ja katsottavana.

Tämän kirjan tapaukset olen koonnut samalla tavalla kuin Podmessa kuunneltavissa olevan *Jäljillä*-podcastini jaksot ja aikaisempien kirjojeni luvut. Olen käyttänyt erilaisia julkisia lähteitä, kuten uutisartikkeleita, kirjoja ja dokumenttisarjoja. Jos poliisin esitutkintapöytäkirjoja ja oikeuden asiakirjoja on ollut saatavilla, olen tutustunut myös niihin.

Minua kiinnostaa aina sekin, mitä rikoksista epäillyt, rikosten uhrin ja heidän läheisensä sekä poliisit ovat kommentoineet medialle, ja olen hyödyntänyt myös heidän lausuntojaan kirjojen teksteissä. Jos jokin on omaa pohdintaani tai spekulatiota, se on tekstissä selkeästi mainittu.

Kuten aikaisempien osien yhteydessä, haluan tässäkin kirjassa esittää toiveen: otathan lukiessasi huomioon sen, että kirjan tapahtumat ovat totta. Uhrin lisäksi myös tekijän ja uhrin lähipiirit ovat joutuneet kärsimään rikosten takia. Olen pyrkinyt kertomaan tapahtumista empaattisesti ja kaikkia asianosaisia kunnioittaen mutta kuitenkin niin, etten jätä mitään merkittävää kertomatta.

JOAN RISCH – KADONNUT KOTIÄITI

Yhdysvaltalaisen 31-vuotiaan kahden lapsen äidin Joan Rischin katoaminen oli vuonna 1961 ykkösuutinen Yhdysvalloissa ja erityisesti hänen asuinalueellaan maan itärannikolla New Englandissa. Joan eli 1960-luvulle tyyppillistä elämää: vaikka hän oli korkeasti koulutettu, hän oli jättänyt uransa ja työelämän taakseen mentyään naimisiin ja saattuaan lapsia.

Joanin katoamisen olosuhteet ovat saaneet sekä poliisin että tapauksesta kiinnostuneet uteliaat ulkopuoliset miettimään, halusiko Joan kadota omasta tahdostaan. Ehkä perhe-elämä ja kotiäitiydelle omistautuminen ei ollutkaan sitä, mitä Joan elämältään tahtoi. Koska hänen katoamisensa yksityiskohdat ovat erikoisia ja ne sisältävät huolestuttavia piirteitä, on myös mahdollista, että Joan joutui katoamispäivänään henkirikoksen uhriksi.

Joan Carolyn Risch (os. Bard) syntyi 12. toukokuuta 1930 vanhemmilleen Harold ja Josephine Bardille New Yorkin Brooklynissa. Joan oli perheen ainoa lapsi ja luonteeltaan erittäin ujo ja arka, minkä takia hänellä oli vaikeuksia tutustua muihin lapsiin. Joanin perhe myös muutti usein isä Haroldin

työn perässä, ja he asuivat Joanin lapsuuden aikana esimerkiksi New Yorkissa ja Chicagossa, kunnes lopulta asettuivat pieneen Mountain Lakes -nimiseen kaupunkiin New Jerseyssä.

Bardin perhettä kohtasi tragedia jo silloin, kun Joan oli vasta lapsi: hän menetti molemmat vanhempansa tulipalossa, jonka syttymisen olosuhteita pidettiin epäilyttävänä. Joan oli sinä päivänä New Yorkissa isoäitinsä luona, ja hänen vanhempansa olivat kahdestaan kotona. Perhe asui pienessä kerrostalossa kiinteistönvälitystoimiston yläkerrassa. He olivat joutuneet karsimaan menojaan ja muuttamaan aiempaa pienempään ja melko vaatimattomaan asuntoon, koska isä Harold oli menettänyt hiltaintain työnsä. Hälytyksen tulipalosta teki kerrostalon ohi kulkenut mies, joka näki asunnon ikkunoista tulevan savua ja liekkejä.

Vaikka poliisi ja palokunta lopulta totesivat, että tulipalo oli saanut alkunsa rikkinäisestä sähköjohdosta, aluksi tapausta tutkittiin mahdollisena rikoksena. Poliisia epäilytti etenkin se, mistä tulipalossa menehtyneet Harold ja Josephine löydettiin. Josephine löytyi olohuoneesta nojatuolista ja Harold olohuoneen lattialta puhelimen luuri kädessään. Poliisin teoria oli, että Harold oli ollut hälyttämässä apua mutta oli menettänyt tajuntansa ennen kuin ehti soittaa puhelua. Se, että Josephine istui nojatuolissa, oli erikoista; miksei hän ollut yrittänyt paeta paikalta? Kumpikaan vanhemmista ei ollut kuollut liekkeihin, vaan he olivat menehtyneet häämyrkytykseen.

Kaikista erikoisin yksityiskohta liittyi Bardien koiraan, joka tunnettiin naapurustossa äänekkäänä haukkujana. Palopäivänä perheen saksanpaimenkoira oli kuitenkin ollut oudon hiljaa, eikä se ollut reagoinut myöskään tulipaloon. Syy hiljaisuuteen selvisi, kun poliisi tutki palaneen asunnon raunioita: Koira löytyi huopaan peiteltyä Joanin huoneesta tämän sängyn vierestä. Vaikutti siltä, että koira oli menehtynyt jo ennen tulipaloa, mikä puolestaan herätti epäilyksiä siitä, että tulipalo oli tahallaan sytytetty ja ennalta suunniteltu.

Spekulaatiot kohdistuivat etenkin Joanin isään, joka oli ollut masentunut työnsä menettämisestä ja siitä, että perhe oli joutunut siksi muuttamaan pienempään asuntoon. Monien tulipalosta kuulleiden mielestä oli erikoinen sattuma, että Joan oli juuri tuona yönä poissa kotoa sukulaisten luona. Lopulta tapauksen tutkinta kuitenkin lopetettiin ja Bardien kodin palo määriteltiin onnettomuudeksi. Koska tulipalo tapahtui vuonna 1939, on siitä säilynyt vain vähän tietoja, eikä siitä tapahtuma-aikaankaan uutisoitu kuin lähinnä *Lancaster New Era* -paikallislehdessä.

Tulipalo ei sinänsä liity mitenkään siihen, mitä Joanille myöhemmin tapahtui. On kuitenkin mielenkiintoista, että hän joutui lyhyen elämänsä aikana kokemaan useamman tragedian. Tulipalon jälkeen orvoksi jäänyt kahdeksanvuotias Joan sijoitettiin asumaan äitinsä siskon Alicen luokse, joka myöhemmin adoptoi hänet yhdessä miehensä Frankin kanssa. Vaikka Joanin muiden sukulaisten ja tuttavien mukaan hän voi yllättävän hyvin vanhempiansa menettämisen jälkeen, uudessa perheessä oli myös vaikeuksia. Joan nautti siitä, että nyt hänellä oli neljä uutta sisarusta, mutta yhteiselo erityisesti adoptioisä Frankin kanssa ei ollut helppoa.

Joan ei ollut ainoa, jolla oli ongelmia Frankin kanssa – tämä oli tiukka ja määräili sekä vaimoan että lapsiaan mielivaltaisesti. Sittenmin on käynyt ilmi, että Joan koki adoptioperheessään myös vakavampaa kaltoinkohtelua: hän kertoi myöhemmin miehelleen, että Frank oli alkanut käyttää häntä seksuaalisesti hyväkseen hänen ollessaan teini-ikäinen. Joan ei kuitenkaan koskaan ollut halukas puhumaan tapahtuneesta sen enempiä, mikä oli hänen läheistensä mukaan hänelle hyvin tyyppillistä käytöstä. Joan ei puhunut myöskään vanhempiansa kuolemasta, ja hän oli muutenkin luonteeltaan pidättyväinen eikä kertonut tai näyttänyt tunteitaan avoimesti.

Adoptioperheessä kokemistaan järkyttävistä asioista huolimatta Joan menestyi koulussa erinomaisesti ja valmistui *high schoolista* erittäin hyvin arvosanoin. Hän sai stipendin yliopistopintoja varten ja aloitti opinnot Wilson Collegessa Pennsylvanian osavaltiossa pääaineenaan kirjallisuustiede. Joanin opiskelua ja valmistumista korkeakoulusta 1950-luvulla voidaan pitää poikkeuksellisena. Vain harvat naiset hakivat tuolloin yliopistoihin, eivätkä läheskään kaikki yliopistot Yhdysvalloissa vielä edes hyväksyneet naisia opiskelemaan. Oli yleinen ”vitsi”, että ne harvat naiset, jotka korkeakouluihin hakivat ja pääsivät, lähtivät opiskelemaan löytäkseen itselleen puolison.

Valmistumisensa jälkeen vuonna 1952 Joan muutti New Yorkin Manhattanille kimppakämppään muutaman naispuolisen ystävänsä kanssa. Brooklynissa asuessaan hän työskenteli muutamassa eri kustantamossa aloittaen sihteerinä ja edeten vaativampiin tehtäviin. Työ oli arvostettua, ja hän myös ansaitsi hyvin. On epäselvää, haaveiliko Joan aviomiehestä ja perinteisestä perhe-elämästä vai oliko hän tyytyväinen elässään suurkaupungin sykkeessä työssäkäyvänä sinkkunaisena.

Haaveili Joan sitten aviomiehestä tai ei, hän suostui ilomielin kämppakaverinsa hänelle järjestämiin sokkotreffeihin Martin Risch -nimisen miehen kanssa, josta myöhemmin tuli hänen aviomiehensä. Martin opiskeli Harvardin kauppakorkeakoulussa, ja pariskunta odotti naimisiinmenoa Martinin valmistumiseen asti. He avioituivat vuonna 1955, ja vuotta myöhemmin Joan tuli raskaaksi. Perheen esikoinen Lillian syntyi vuonna 1957.

Kuten tuohon aikaan oli tapana, Joan irtisanoutui työstään tultuaan raskaaksi, eikä hänellä ollut suunnitelmia palata työelämään, vaikka hän ei urahaaveitaan aivan täysin hylännyt-kään. Hän puhui läheisilleen siitä, että halusi kyllä olla lasten kanssa kotona mutta haaveili voivansa ehkä tehdä opettajan töitä sitten, kun lapset olisivat kasvaneet isoiksi. Stephen Ahernin

kirjoittamassa Joanin katoamisesta kertovassa kirjassa *A Kitchen Painted in Blood* mainitaan, että juuri opettajan ammatti oli monen 1950-luvun kotiäidin haaveissa. Tässä asiassa Joan ei siis ollut poikkeus.

Perheenlisäyksen myötä Joan ja Martin alkoivat unelmoida myös muutosta jonnekin rauhallisemmalle alueelle. He ostivat talon Connecticutin Ridgefieldistä, missä he asuivat muutaman vuoden ajan. Ridgefieldin aikoina, vuonna 1959, perheeseen syntyi toinen lapsi, poika nimeltä David. Pojan syntymän jälkeen Martin sai kauan haaveilemansa ylennyksen työpaikallaan paperitehtaan markkinointiosastolla, ja sen myötä hänen piti alkaa työskennellä firman pääkonttorissa Bostonissa.

Perhe löysi nopeasti uuden kodin Lincoln-nimisestä pikkukaupungista, joka sijaitsi vain lyhyen junamatkan päässä Bostonista. Lincoln oli varakasta seutua, ja siellä oli useita asuinalueita, joiden talojen hinnat olivat huomattavasti Bostonin keskiarvoa korkeampia. Joan ja Martin ostivat uudehkon omakotitalon Old Bedford Roadilta naapurustosta, joka oli hieman syrjässä metsikön kupeessa. Rischien taloa ympäröivät korkeat ja tiheät puut, joten naapureilla oli rajattu näkyvyys perheen tontille.

Joanista oli lasten syntymän ja työelämän jättämisen jälkeen tullut koti-ihminen, joka rakasti sisustamista ja puutarhanhoidtoa ja viihtyi myös arkisten kotitöiden, kuten ruuanlaiton ja sivoamisen, parissa. Martinin ollessa töissä Bostonissa Joan noudatti päivittäistä aikatauluaan erilaisten kotiaskareiden parissa ja piti huolta pariskunnan kahdesta alle kouluikäisestä lapsesta.

Perheen uusien naapureiden mukaan Joan ja Martin olivat mukavia mutta etäisiä. Eräs naapureista kertoi Joanin katoamisen jälkeen *Boston Globe* -sanomalehdelle, että vaikka Rischit olivat asuneet katoamisen aikaan alueella jo puolen vuoden ajan, hän ei ollut kertaakaan tavannut Joania ja Martinia. Vaikka Joan viihtyi kotona ja piti kotiäidin tehtäviään tärkeinä, hänellä oli myös muita mielenkiinnon kohteita: hän rakasti

lukemista ja kävi viikoittain paikallisessa kirjastossa lainaamassa lisää luettavaa.

Kuten etenkin monet naiset tänä päivänä, myös Joan rakasti tosielämän rikoksista kertovia tarinoita ja lainasi kirjastosta *true crime* -aiheisia tietokirjoja sekä dekkareita ja trillereitä. Lisäksi Joan liikkui mielellään luonnossa, hoiti puutarhaa ja seurasi politiikkaa. Joanin aviomies Martin on kertonut, että he saattoivat toisinaan uppoutua keskusteluihin politiikasta jopa tuntien ajaksi. Lincolnissa asuessaan Joan liittyi League of Woman Voters -järjestykseen, jonka tarkoituksena oli saada naisia kiinnostumaan politiikasta ja innostumaan vaaleissa äänestämisestä.

Vuoden 1961 lokakuun lopulla Rischit olivat asuneet Old Bedford Roadin talossaan reilun puolen vuoden ajan ja he olivat sopeutuneet alueelle hyvin. Joan oli tutustunut joihinkin naapureihin, erityisesti niihin, jotka asuivat lähimpänä ja joilla oli samanikäisiä lapsia kuin heillä.

Maanantaina 23. lokakuuta Joan ja Martin viettivät iltaa kahdestaan, kun molemmat lapset oli laitettu nukkumaan. Martinin mukaan he olivat juoneet lasilliset viskiä, katselleet televisiota ja jutelleet uutislähetysten aiheista ja Martinin tulevasta työmatkasta. Hän oli lähdössä seuraavana päivänä New Yorkiin, ja hänen piti herätä aikaisin ehtiäkseen aamulennolle. Martinilla oli paljon työmatkoja, ja Joan oli jo tottunut olemaan välillä useita päiviä kotona kolmestaan lasten kanssa.

Martin on myöhemmin kertonut, että hän ei muista tarkalleen, mihin aikaan hän ja Joan menivät nukkumaan. Hänen myöhemmin poliisille kertomansa mukaan he kuitenkin vetäytyivät makuuhuoneeseen unille samaan aikaan ja nukahtivat nopeasti. Kaikki Joanin käytöksessä oli ollut täysin tavallista, eikä Martinilla ollut minkäänlaisia epäilyksiä siitä, etteikö hän voisi seuraavana päivänä lähteä työmatkalle ja jättää Joania lasten kanssa kotiin.

Seuraavana aamuna, tiistaina 24. lokakuuta, Martin heräsi puoli seitsemän aikaan, pukeutui, söi nopean aamupalan ja hyvästeli Joanin pikaisesti ennen kuin lähti omalla autollaan kohti lentokenttää. On mahdotonta tietää, miten Joanin päivä alkoi, mutta varttia yli yhdeksän hän ja lapset olivat valmiina lähdeissä hammaslääkäriin, minne heillä oli varattu aika puoli kymmeneksi.

Kaksikymmentä yli yhdeksän Joanin hyvä ystävä soitti Rischien kotipuhelimeen ja kysyi Joanilta, oliko tällä kaikki hyvin. Joan oli ollut edellisenä päivänä kaitsemassa ystävänsä lasta, ja viedessään lapsen takaisin kotiin hän oli vaikuttanut epätavallisen kiireiseltä ja jotenkin stressaantuneelta. Ystävä halusi nyt varmistaa Joanilta, että olihan kaikki kunnossa. Joan ei kuitenkaan ehtinyt jutella ystävänsä kanssa, koska oli taas kiireinen; hammaslääkäriajan alkuun oli vain kymmenen minuuttia. Lyhyen puhelinkeskustelun jälkeen Joan vei nuoremman lapsensa Davidin hoitoon naapurissa asuneelle Barbara-nimiselle naiselle, joka usein katsoi Joanin lasten perään. Toisinaan Joan vuorostaan vahti Barbaran lapsia.

Hammaslääkärin mukaan Joan ja tämän neljävuotias tytär Lilian saapuivat varatulle ajalle ajoissa ja tyttö leikki vastaanoton aulan leikkinurkkauksessa sen aikaa, kun lääkäri paikkasi Joanin hampaassa olleen reiän. Hammaslääkäri kertoi myöhemmin poliisille, että he juttelivat Joanin kanssa ”arkisista asioista”. Joan oli esimerkiksi sanonut viihtyvänsä hyvin perheen uudessa kodissa, jota he Martinin kanssa olivat pikkuhiljaa laittaneet oman näköisekseen. Joania ennenkin hoitanut hammaslääkäri kertoi myöhemmin poliisille, ettei saanut sellaista vaikutelmaa, että jokin olisi erityisesti painanut Joanin mieltä, vaan tämä vaikutti iloiselta ja kohteliaalta omalta itseltään.

Hammaslääkäristä Joan suunnisti tyttärensä kanssa kohti Lincolnin keskustan pientä kauppakeskusta. Hän kävi vaateliikkeessä ostamassa alusvaatteita itselleen ja paidan miehelleen,

minkä jälkeen hän kävi ruokakaupassa hakemassa ruokatarpeita lounasta tai illallista varten.

Ennen kuin Joan ja Lilian palasivat kotiin, he menivät käymään Davidia vahtineen naapurin Barbaran luona. Barbaran mukaan he keskustelivat Joanin kanssa hammaslääkärikäynnistä, lapsista ja siitä, miten hyvin David oli käyttäytynyt Barbaran luona hoidossa ollessaan. Barbara kuvaili myöhemmin poliisille, että Joan oli ”erinomaisella tuulella”.

Naapurista lähdettyään Joan palasi lasten kanssa kotiin, jossa oli heidän poissa ollessaan käynyt useampiakin ihmisiä: postinjakaja oli tuonut postin, maitomies oli tuonut maitopulloja ja roskakuski oli käynyt tyhjentämässä roskikset. Kaikkia heistä kuulusteltiin, eivätkä he olleet huomanneet Rischien kotona tai sen ympäristössä mitään erikoista. On epäselvää, mitä Joan ja lapset puuhasivat kotiin palattuaan, mutta talosta myöhemmin löydettyjen yksityiskohtien perusteella Joan oli ainakin laittanut heille ruokaa, peitelletty Davidin päiväunille yläkerran makuuhuoneeseen ja antanut vaatekassin pesulan työntekijälle, joka haki aina maanantaisin perheen kotoa pyykkiä pestäväksi.

Yhden jälkeen iltapäivällä Barbara lähetti viisivuotiaan poikansa Joanin luokse leikkimään tämän tyttären Lilianin kanssa. Barbaran perhe asui kaikista lähimpänä Rischien perheen kotia, ja oli tavallista, että lapset kävelivät lyhyehkön matkan talosta toiseen yksin, jos he halusivat seuraa. Lilian ja Barbaran poika leikkivät Rischien takapihalla, ja Joan teki kevyitä puutarhatöitä samalla kun piti silmällä lapsia. Barbara on myöhemmin kertonut, että hän vilkaisi kerran ulos talonsa ikkunasta nähdäkseen, mitä lapset puuhasivat, ja huomasi samalla Joanin lasten kanssa takapihalla.

Tähän asti kaikki Joanin päivässä oli mennyt samalla tavalla kuin usein muinakin arkipäivinä: hän oli hoitanut asioita, puuhaillut kotona ja pitänyt silmällä sekä omia lapsiaan että naapurin lasta. Viittä vaille kaksi iltapäivällä Joan teki kuitenkin

jotain sellaista, mikä on myöhemmin aiheuttanut paljon spekulatiota. Hän talutti Lilianin ja naapurinpojan kadun yli Barbaran pihaan ja jätti sinne myös kotoa mukaan ottamansa Lilianin kolmipyörän. Lapset suuntasivat pihakeinuun, ja Joan huikkasi heille palaavansa pian takaisin.

Vaikka lapset saattoivatkin kulkea itsenäisesti talosta toiseen etsiessään leikkiseuraa, oli erikoista, että Joan ei käynyt sanomassa Barbaralle jättäneensä lapset tämän pihaan. Barbaran mukaan häneltä meni jonkin aikaa, ennen kuin hän edes tajusi, että lapset olivatkin leikkimässä hänen pihassaan. Vaikka villemmissä spekulatioissa on esimerkiksi pohdittu, että Joanille olisi tuolloin tullut salaisia vieraita, joita hän ei halunnut lasten näkevän, loogisin selitys Joanin käytökselle lienee se, että hän halusi luultavasti herättää yläkerrassa nukkumassa olleen Davidin. Joan voisi kaikessa rauhassa herättää pojan, vaihtaa tämän vaipan ja antaa tälle ruokaa, jos isommat lapset olisivat jonkun muun vahdittavana.

Koska Joanin käytöksestä sai sen kuvan, että hän oli vienyt lapset Barbaran pihaan kiireessä, voi hyvin olla, että hän oli jo kuullut Davidin itkua yläkerrasta ja halusi päästä tämän luokse mahdollisimman nopeasti. Joanin mies Martin kertoi myöhemmin poliisille, että David heräsi tai herätettiin unilta yleensä kahden aikaan iltapäivällä. Joan vei katoamispäivänään lapset naapurin pihalle viittä vaille kaksi.

Barbaran mukaan hän oli komentanut lapset pihalta sisälle leikkimään ja jatkanut omia keittiöaskareitaan. Keittiöstä oli suora näkymä Joanin kodin etupihalle, mutta välimatkaa oli kymmeniä metrejä. Lisäksi molempien pihojen edustalla kasvoi isoja puita, jotka osittain peittivät näkyvyyttä.

Barbara kertoi myöhemmin poliisille useita eri versioita siitä, mitä hän oli havainnut Rischin perheen pihalla kello kahden jälkeen iltapäivällä, mutta ilmeisesti Barbaran havainnot olivat seuraavanlaiset: Varttia yli kahden maissa hän kuuli Joanin

huudahduksen pihalta. Joanin ääni oli enemmänkin vihainen tai turhautunut kuin esimerkiksi pelokas tai hätääntynyt. Barbara katsoi ulos ja näki Joanin seisovan kädet sivuille levitettyinä kotinsa pihatiellä olleen autonsa takana. Joanilla oli yllään beigen värinen trenssi, jonka tämä oli pukeutut päivävaatteidensa päälle. Barbarasta näytti siltä, kuin Joan olisi yrittänyt saada kiinni tai nostaa syliinsä ”jotain punaista”. Hänen veikkauksensa oli, että Joanin poika David oli juoksentelemassa pihalla punaisessa takissa ja oli se hänen näkemänsä ”jokin punainen”.

Myöhemmin Barbara on sanonut poliisille, ettei ole ollenkaan varma, oliko David oikeasti pihassa vai ei. Tilanne oli mennyt ohi nopeasti, ja välimatkan ja maiseman peittäneiden puiden takia hänen oli ollut vaikea nähdä selvästi, mitä Joan oikein teki. Siitä hän oli kuitenkin varma, että Joan oli seisonut ja liikkunut pihassa kädet levitettynä sivuilleen ja päällään beige trenssitakki. Barbaran havainto on viimeinen varma havainto Joanista. Vähän ennen neljää iltapäivällä Barbaran piti lähteä nopeasti käymään ruokakaupassa lastensa kanssa. Hän kävi saattamassa Lilianin kotiin kadun toiselle puolelle ja katsoi, että tyttö meni sisälle kotiinsa. Koska Joanin auto oli edelleen pihassa, Barbara oletti hänen olevan kotona.

Lilian, joka oli vasta neljävuotias, kertoi myöhemmin poliisille, että hän meni sisään kotiinsa ja kuuli heti Davidin itkävän yläkerran makuuhuoneessa. Lilian huhui äitiään, mutta tämä ei ollut kotona. Tyttö ei ajatellut asiasta mitään sen ihmeempää, vaikka ei ollutkaan lainkaan tavallista, että lapset olivat keskenään kotona. Lilian leikki reilun puolen tunnin ajan huoneessaan ja kävi välillä katsomassa Davidia, joka edelleen itki omassa sängyssään.

Kun kello oli varttia yli neljä ja Lilian näki Barbaran palaavan takaisin kotiinsa, hän meni naapuriin ja kertoi tälle, että äiti oli poissa. Lisäksi tyttö sanoi, että keittiö oli täynnä ”punaista maalia”, mikä tietenkin sai Barbaran huolestumaan.

Barbara meni lasten kanssa katsomaan, mitä Rischien kotona oikein oli tapahtunut. Jo ulko-ovella hän kuuli, miten Joanin nuorin lapsi David itki hysteerisesti yläkerrassa. Joan ei ollut kotona, ja Lilianin keittiössä näkemä ”punainen maali” näytti olevan verta. Barbara poistui pikaisesti paikalta lasten kanssa, käveli tien yli omaan kotiinsa ja ilmoitti näkemästään poliisille.

Koska Barbaran puheiden perusteella poliisi ei vielä saanut täyttää kuvaa tapahtuneesta, Rischien kotiin lähetettiin vain yksi poliisi. Heti paikalle saavuttuaan poliisi kohtasi pihalla hysteerisen Barbaran, joka kertoi, että Rischien keittiössä oli paljon verta ja Joan oli kadonnut. Poliisin ensimmäinen ajatus oli, että kyseessä olisi ehkä itsemurha ja Joan olisi jossain sisällä talossa tai sitten sen pihalla. Kun Joania ei kuitenkaan löytenyt, poliisi hälytytti paikalle lisävoimia.

Kun ottaa huomioon, miltä talossa näytti, vaikuttaa hieman oudolta, että paikalle ensimmäisenä saapunut poliisi ajatteli Joanin tehneen itsemurhan. Verta oli kerääntynyt keittiön lattialle muutaman isohkon lammikon verran, ja sitä oli myös levitetty keittiön seiniin. Seinässä kiinni ollut puhelin oli revitty irti ja paiskattu keskelle keittiön lattiaa siirrettyyn roskakoriin. Lisäksi keittiössä ollut pieni sivupöytä oli kaatunut ja sen päällä olleet tavarat olivat levinneet ympäri keittiön lattiaa. Kaikkien näiden yksityiskohtien perusteella voisi olettaa paikalle saapuneen poliisin ajatelleen ensimmäiseksi, että keittiössä olisi käytetty jonkinlainen kamppailu.

Paikalliset poliisit alkoivat etsiä Joania ensin sairaaloista ja ottivat yhteyttä myös lähikaupunkien poliisiasemiin siltä varalta, että näillä olisi jotain tietoa Joanin kohtalosta. Poliisit yrittivät tavoittaa myös Joanin aviomiestä Martinia, joka oli New Yorkissa täysin tietämättömänä siitä, mitä hänen vaimolleen oli tapahtunut. Melko pian paikalle olleille poliiseille valkeni,

että tapaus olisi todennäköisesti liian haastava heidän tutkittavakseen, ja he päättivät kutsua osavaltion poliisin apuun.

Samaan aikaan Rischien kanssa samalla kadulla asuneiden naapurien uteliaisuus heräsi ja monet kerääntyivät perheen kotitalon edustalle katselemaan, mitä siellä tapahtui. Osavaltion poliisilla oli käytössään poliisikoira, jota toisinaan hyödynnettiin kadonneiden etsinnässä. Koira ei kuitenkaan vainunnut Joania missään muualla kuin tämän kotipihassa ja Barbaran pihassa; Joanhan oli päivän aikana kulkenut näiden pihojen väliä useita kertoja.

Tutkijat olivat erityisen kiinnostuneita metsästä, joka aukesi Rischin perheen takapihalta. Koira ei kuitenkaan saanut Joanista vainua sieltäkään. Koiran havaintojen perusteella poliisi alkoi uskoa siihen, että Joan oli ehkä vapaaehtoisesti noussut pihasaan auton kyytiin tai että hänet oli pakotettu autoon väkisin. Metsää kuitenkin tutkittiin vielä katoamispäivän aikana, mutta sieltä ei löytynyt mitään katoamisen kannalta merkittävää. Kun kävi selväksi, että Joania tuskin löydettäisiin talon läheltä maastosta loukkaantuneena tai menehtyneenä, poliisi päätti keskittyä tutkimuksissaan perheen kotiin ja sieltä mahdollisesti löytyviin todisteisiin.

Kun ensimmäinen poliisi oli saapunut paikalle Barbaran tekemän ilmoituksen jälkeen, suurin osa keittiössä olleesta verestä oli jo ehtinyt kuivua. Muutamassa kohdassa, joissa verta oli selvästi enemmän kuin muualla, se oli vielä märkää. Poliisin mielestä keittiössä näytti siltä kuin verta vuotava ihminen olisi seisonut eri kohdissa ja vuotanut verta lattialle niin, että verestä oli muodostunut lammikko. Verta ei ollut roiskunut seinille tai keittiökalusteille. Osa keittiön veritahroista näytti levinneiltä, aivan kuin joku olisi yrittänyt siivota tai pyyhkiä verta mutta olisikin onnistunut vain levittämään sitä isommalle alueelle.

Muutama yksityiskohta viittasi siihen, että joku oli yrittänyt käyttää perheen keittiössä ollutta puhelinta ja luultavasti hälyt-

tää paikalle apua. Siinä kohtaa seinän vieressä, missä kotipuhelin tavallisesti oli ollut, lattialla oli isohko verilammikko. Näytti siltä kuin joku olisi seisonut puhelimen luona runsaasti verta vuotaen. Kumollaan olleen sivupöydän päällä oli ollut puhelinmuistio, joka löytyi nyt lattialta aukinaisena sellaisen aukeaman kohdalta, jolle Joan ja Martin olivat kirjoittaneet esimerkiksi sairaalan ja poliisiaseman yhteystiedot.

Joanin katoamisen aikaan vuonna 1961 Yhdysvalloissa ei vielä ollut käytössä yleistä hätänumeroa vaan hätätapauksessa yhteyttä otettiin joko suoraan sairaalaan tai paikallispoliisiasemalle. Todennäköisesti Joan ei muistanut poliisiaseman puhelinnumeroa ulkoa ja oli ehkä siksi etsinyt sitä puhelinmuistiosta. Jostain syystä Joan tai kukaan muukaan ei ollut kuitenkaan soittanut perheen puhelimella yhtään mihinkään, minkä lisäksi puhelin oli revitty irti seinästä ja viskattu roskakoriin muiden roskien päälle. Myös puhelimessa oli isoja veritahroja.

Lisää verta löytyi keittiön ja ruokailuhuoneen välisestä käytävästä, kun poliisit huomasivat seinässä, lattiassa ja lattialistassa pieniä verijälkiä. Todennäköisintä oli, että verta oli roiskunut käytävään keittiön puolelta. Keittiöstä löytyi kaatuneen pöydän ja roskakoriin hylätyn puhelimen lisäksi myös Joanin esiliina ja kaksi lapselle kuulunutta vaatetta, jotka lojuivat verisinä lattialla. Roskakorista löytyi lisäksi vauvanruoka- ja hillopurkkeja, rikkinäinen muovinen henkari, kaksi tyhjää viskipulloa, tyhjä siideritölkki ja viisi tyhjää oluttölkkiä. Joanin aviomiehen mukaan heillä oli edeltävän viikon aikana käynyt vieraita, joille he olivat tarjonneet olutta ja siideriä ja Joanin katoamista edeltävänä iltana he olivat juoneet yhden viskipullon tyhjäksi, mutta Martinilla ei ollut mitään tietoa, mistä toinen tyhjä viskipullo oli roskikseen ilmestynyt.

Keittiö oli talon ainoa huone, mistä poliisit löysivät sotkua tai erikoisia yksityiskohtia. Joanin ja Martinin makuuhuoneessa,

lasten makuuhuoneissa ja olohuoneessa oli siistiä ja tavarat olivat omilla paikoillaan.

Tarkemmissa tutkimuksissa kuitenkin löydettiin lisää verta eri puolilta taloa: veripisaroiita löytyi yläkertaan johtaneista portaista, Joanin ja Martinin makuuhuoneesta ja Davidin huoneesta sekä vielä ulkoa oven läheisyydestä ja Joanin autolta, joka oli parkissa pihatiellä. Näissä paikoissa verimäärät olivat kuitenkin melko pieniä, ja esimerkiksi yläkerrassa verta oli niin vähän, että sitä oli vaikea havaita paljaalla silmällä.

Talon tutkimisen perusteella poliisit uskoivat, että joku oli loukkaantunut vakavasti tai joutunut väkivallan kohteeksi nimenomaan keittiössä, missä verta oli kaikkein eniten. Poliiseja kuitenkin mietitytti, miten verta oli joutunut yläkertaan ja talon pihalle. Niille alueille veri oli selvästi tippunut pisaroina eikä kulkeutunut esimerkiksi kengänpohjissa. Jos Joan, tai joku muu, olisi alkanut vuotaa verta keittiössä, miksi hän olisi sen jälkeen kulkenut ympäri taloa ja miksi verta oli muualla talossa niin vähän?

Kun poliisit olivat seuraneet talosta pihalle johtavia pieniä veripisaroiita, he olivat päätyneet suoraan Joanin auton luokse. Auton toisessa kyljessä ja etuosassa oli muutamia veritahroja, mutta verta ei löytynyt lainkaan esimerkiksi auton ovenkahvoista. Outoa kyllä, Joanin auton katolta löytyi metallinen henkari, joka herätti poliiseissa ihmetystä. Auton sisältä ei löytänyt verta tai mitään muutakaan poikkeuksellista.

Poliisit valokuvasivat rikospaikan tarkkaan ja näyttivät ottamiin kuvia Barbaralle, joka oli käynyt Rischien talossa ennen kuin hälytti apua. Poliisit pyysivät Barbaraa katsomaan kuvia tarkkaan ja pohtimaan, huomasiko hän jotain poikkeavaa valokuvien ja omien havaintojensa välillä. Barbaran mukaan kaikki näytti kuitenkin suurin piirtein samalta kuin hänen muistikuvissaan.

On epäselvää, yritettiinkö neljävuotiasta Liliania jututtaa tapahtumista. Hän oli todennäköisesti ollut jonkin aikaa kotona kahdestaan pienen veljensä kanssa, kun Joan oli jo kateissa. Jos

Liliana jututettiin, hänen kertomistaan havainnoista ei ole kerrottu julkisuuteen.

Koska vuonna 1961 DNA-testauksesta ei vielä tiedetty mitään, poliisilla ei ollut keinoja selvittää, kenelle talosta ja pihalta löytnyt veri kuului. Löydösten veriryhmän testattiin olevan O, sama kuin Joanillakin.

Vaikka poliisien raportista ja myös rikospaikasta otetuista valokuvista saa helposti sen käsityksen, että verta oli talossa ja ulkona paljon, poliisien mukaan verta oli vuotanut melko vähän; määrä näytti todellista suuremmalta, koska verta oli levietty ympäri keittiön lattiaa. Poliisien arvion mukaan verta oli valunut keittiöön ja muualle taloon yhteensä korkeintaan noin kaksi ja puoli desilitraa. Siksi he epäilivät, että verta vuotaneen henkilön vammat eivät välttämättä olleet hengenvaarallisia.

Veren lisäksi poliisia kiinnostivat myös talosta löytyneet sormenjäljet. Ympäri taloa löydettiin luonnollisesti runsaasti Rischien sormenjälkiä, mutta puhelimesta ja yhdeltä keittiön seinältä löydettiin kaksi sormenjälkeä, jotka eivät kuuluneet Joanille, Martinille tai heidän lapsilleen. Vuosien aikana sormenjälkiä on verrattu tuhansien ihmisten sormenjälkiin, mutta niille ei ole löydetty vastaavuutta.

Poliisissa oltiin tutkinnan alkuvaiheessa kiinnostuneita myös siitä, mitä Rischien naapurit olivat mahdollisesti nähneet tai kuulleet Joanin katoamispäivänä. Barbara oli tietenkinertonut poliiseille omat havaintonsa, mutta he halusivat kuulla myös muita naapureita. Eräässä Old Bedford Roadin talossa oli Joanin katoamispäivänä kokoontunut joukko eläkkeellä olleita naisia pelaamaan korttia. Kesken pelin he olivat kuulleet ulkoa kirkumista. Kaikkien naisten mielestä ääni oli ollut outo ja hie-man pelottava, mutta he olivat lopulta päättelleet, että se oli todennäköisesti lähtöisin loukkaantuneesta eläimestä.

Muita kuulohavaintoja ei aiemmin mainitun Barbaran havainnon lisäksi ilmennyt, mutta kiinnostavia näköhavaintoja

kylläkin. Rischien naapurissa asuneen Virginia-nimisen naisen tytär oli ollut palaamassa koulusta kotiin kello 15.15, kun hän oli nähnyt Rischien kotitalon edessä vaaleansinisen auton, joka ei kuulunut Joanille eikä Martinille. Viittä minuuttia myöhemmin myös toinen samalla kadulla asunut henkilö oli huomannut saman auton. Erikoista kyllä, myös maitomies, joka jakoi alueen asukkaiden oville maitopullot, kertoi poliiseille nähneensä saman auton alueella, tämä tosin oli tapahtunut viisi päivää ennen Joanin katoamista. Neljännen ja lopulta ratkaisevan vihjeen autosta antoi anonyymiksi jäänyt henkilö, joka soitti poliisille ja kertoi osan sen rekisterinumerosta.

Auto onnistuttiin jäljittämään, ja poliisi sai selville, että se oli varastettu. Tutkimusten jälkeen päädyttiin siihen, ettei auto liity mitenkään Joanin katoamiseen. Julkisuuteen ei kuitenkaan ole koskaan kerrottu, millä perusteella tämä johtopäätös tehtiin.

Kun Joanin aviomies Martin saapui kotiin työmatkaltaan kuuluaan vaimonsa katoamisesta, paikalla odottaneet poliisit istuttivat miehen alas ja jututtivat häntä usean tunnin ajan. Kun henkilö katoaa tai kuolee henkirikoksen uhrina, ensimmäinen epäilty on lähes aina uhrin puoliso. Vaikka Martinilla oli alibi eikä hän ollut vaimonsa katoamisen aikaan edes samassa osavaltiossa tämän kanssa, hänen osallisuuttaan ei suoraan voitu sulkea pois. Joidenkin poliisien mielestä oli vähän liiankin kätevää ja sopivaa, että Martin oli niin kaukana kotoa Joanin kadotessa. Ehkä Martin oli palkannut jonkun surmaamaan tai sieppaamaan vaimonsa työmatkansa aikana?

Kuulusteluissa Martin ei kuitenkaan osannut kertoa vaimonsa katoamisesta mitään. Martinin mukaan kaikki oli ollut täysin normaalisti, kun hän oli varhain aamulla lähtenyt kohti lentokenttää. Joan ei ollut myöskään puhunut mitään sellaista, että aikoi tavata ystäviään tai tuttaviaan miehensä poissa ollessa. Martin kiisti, että heidän avioliitossaan olisi ollut ongelmia.

Toki pienet lapset valvottivat kumpaakin vanhemmista ja Joan oli joskus väsynyt joutuessaan kantamaan paljon vastuuta lapsista ja perheen kodista, mutta mitään sen suurempia ongelmia heidän suhteessaan tai perhe-elämässään ei ollut.

Perheellä ei ollut myöskään taloudellisia ongelmia. Päinvastoin Martin tienasi työstään poikkeuksellisen hyvin – hänen vuosipalkkansa vastaa nykyrahassa lähes 150 tuhatta dollaria. Joanilla ei ollut henkivakuutusta, eikä Martin olisi hyötynyt hänen kuolemastaan taloudellisesti millään muillakaan tavoin, esimerkiksi mittavan perinnön muodossa.

Martinista oli täysin mahdotonta, että Joanilla olisi ollut avioliiton ulkopuolinen suhde. Hän myös kiisti, että hänellä itsellään olisi ollut salasuhteita. Poliisi tutki asiaa Joanin katoamisen jälkeen paljon, ja Martinia esimerkiksi seurattiin tämän työmatkoilla, jotta nähtäisiin, tapasiko hän jotakuta naista. Martinille tehtiin tutkinnan aikana kaksi valheenpaljastustestiä, ja hän läpäisi kummankin. Lopulta pitkän ja perusteellisen tutkinnan jälkeen poliisi sulki Martinin pois epäiltyjen joukosta.

Poliisi tutki aluksi melko paljon myös sitä teoriaa, että Joan olisi karannut rakastajansa kanssa jonnekin kyllästyttyään perinteiseen perhe-elämään. Toinen vaihtoehto oli, että Joan olisi kutsunut rakastajansa kylään mutta jokin olisi mennyt pieleen ja Joan olisi saanut surmansa tai loukkaantunut vakavasti esimerkiksi kärjistyneen riidan seurauksena.

Sana Joanin katoamisesta levisi ensin naapurustossa, sen jälkeen Lincolnin kaupungissa ja myöhemmin myös muualla Yhdysvaltojen itärannikolla. Poliisi pyysi paikallislehdessä ihmisiltä havaintoja kadonneesta, ja sitä kautta saatiinkin useita kiinnostavia mahdollisesti Joaniin liittyviä havaintoja.

Ensimmäinen havainto tuli henkilöltä, joka oli nähnyt sekavan oloisen naisen kävelevän valtatie varressa, vajaan kolmen sadan metrin päässä Rischien kotoa. Joania muistuttanut nainen oli kävellyt tien pientareella, ja havainnostaan ilmoittanut sil-

minnäkiä oli kiinnittänyt naiseen huomiota, koska tie oli hyvin kapea eikä sillä ollut jalkakäytävää. Silminnäkiän mukaan nainen oli kävellyt hieman kumarassa ja siksi hän oli ajatellut tämän olevan joko kylmissään tai kärsivän ehkä kovasta vatsakivusta. Naisella oli ollut yllään polviin asti ulottuva harmaa takki ja päässään pastellivärinen huivi, joka oli sidottu kaulan alle. Silminnäkiä kertoi, että naisella ei ollut mukanaan käsilaukkuja, mihin hän oli jostain syystä kiinnittänyt erityistä huomiota. Hän kuvaili naisen kävelyä vähän laahaavaksi, ja hänelle oli jäänyt vai-kutelma, että nainen käveli päämäärättömästi haahuillen.

Osa tien vieressä kävelleen naisen tuntomerkeistä sopi Joaniin. Tutkiessaan Rischien taloa poliisit olivat saaneet selvil-le, että Joanin vaatekaapista puuttui pitkä harmaa takki – sa-manlainen kuin tien vieressä kävelleellä naisella oli ollut. Joan ei myöskään ollut ottanut kotoaan mukaansa käsilaukkujaan eikä muitakaan henkilökohtaisia tavaroitaan. Havainto sopi myös ajallisesti hyvin yhteen muiden silminnäkiäjien kertomuksien kanssa. Naapurissa asuva Barbara oli nähnyt Joanin viimeisen kerran kello 14.15, ja havainto valtatie laidassa kulkeneesta nai-sesta oli tehty puoli tuntia myöhemmin. Joan olisi päässyt kysei-selle valtatielle kulkemalla takapihaltaan alkaneen metsän läpi.

Kun Joanin miehelle kerrottiin havainnosta, tämä ihmetteli sitä, että naisella oli päässään leuan alle sidottu huivi. Martinin mukaan Joan ei koskaan käyttänyt sellaista, eikä hän muistanut, että Joan olisi edes omistanut yhtäkään pastelliväristä huivia.

Havainto oli muutenkin hieman erikoinen. Miksi Joan oli-si kävellyt valtatie vartta yksin ilman käsilaukkujaan ja mitään muitakaan henkilökohtaisia tavaroitaan? Jos hän pakeni jota-kuta, miksei hän yrittänyt huitoa valtatiellä ajaneita autoja py-sähtymään? Jos hän taas oli jonkin muunlaisen avun tarpeessa, miksei hän ollut kääntynyt yhdenkään naapurin puoleen?

Erikoiset havainnot eivät päättyneet tähän. Toinen silmin-näkiäksi ilmoittautunut kertoi, että oli joskus varttia yli kolmen

ja puoli neljän välillä nähnyt naisen kävelevän kahden valtatie välisellä ruohokaistaleella. Tämä paikka oli lähes yhdeksän kilometrin päässä siitä paikasta, missä Joan oli mahdollisesti havaittu kello 14.45. Silminnäkijä kertoi, että ruohokaistaleella kävellyt nainen oli muistuttanut ulkoisesti Joania ja myös sitä naista, josta oli tehty aikaisempi havainto. Tälläkin naisella oli ollut yllään pitkä harmaa takki ja päässään kaulan alle sidottu huivi, ja nainen oli pitänyt käsiään vatsansa ympärillä aivan kuin olisi kantanut jotain takkinsa alla tai kärsinyt vatsakivuisista. Erikoisin, ja myös hälyttävinkin, yksityiskohta tässä havainnossa oli se, että naisen jalvoja pitkin oli valunut runsaasti verta.

Tämäkin silminnäkijä kuvaili naisen näyttäneen jotenkin sekavalta ja kävelleen hieman huojuen, ilmeisesti vailla päämäärää. Hän kertoi, että vähän matkan päässä naisesta tien vieressä oli pysähtyneenä auto, jonka vieressä seisoivat kolme miestä. Silminnäkijä ei itse pysähtynyt kysymään naiselta, oliko tällä kaikki hyvin, vaan oletti, että tien vieressä seisovat miehet voisivat tarjota tälle apua.

Jos kyseessä oli sama nainen kuin puolta tuntia aikaisemmin tehdyssä havainnossa, hänen oli täytynyt saada autokyyti ehtiäkseen tässä havainnossa kuvattuun kohtaan. Nainen ei olisi mitenkään voinut kävellä lähes yhdeksän kilometrin pituista matkaa reilussa puolessa tunnissa. Jalvoja pitkin valunut veri, sekava olemus ja se, että nainen näytti pitelevän vatsaansa, kielivät siitä, että hän oli avun tarpeessa. Kukaan ei ole koskaan ottanut yhteyttä Joanin katoamisen tutkijoihin kertoakseen, että olisi tuona päivänä pysähtynyt auttamaan kuvauksen kaltaista naista tai antanut tälle kyydin.

Kolmas ja viimeinen havainto valtatie varrella kävelleestä naisesta tehtiin puolentoista kilometrin päässä toisen havainnon paikasta. Autoa ajanut mies oli nähnyt Joania muistuttavan naisen tien varressa kello 16.25. Tämän silminnäkijän mukaan nainen oli nyt sekä toisella puolella tietä että kävelemässä päin-